

Karácsonyi ének a börtönben

Fia képe előtt leboruló asszony,
Drága vonásain torzul a fájdalom.
Könnybefúlt hangjában mély kínok zihálnak.
– Hallod, Názáreti?
Segítsd az anyánkat!

Nedves zárkák alján összeroskadt árnyak.
Fásult, néma vággyal szent csodára várnak.
Vasrácsokon által halvány fényre néznek.
– Hallod, Názáreti?
Peregnek az évek...

Tágult pupillákon tébolyult kín lángja.
Négy zokogva készül a mártírhálálra.
Torkához kap, s felsír álmában a gyermek:
– Hallod, Názáreti?
„Apámat ne engedd!”

Túl a szitok zaján felcsendül az ének.
Zúg, dagad, hömpölyög, felujjong a lélek.
Megrendül a börtön, recsegnek a záruk,
Rab torkok harsogják szerte a világnak:
Dicsőség Istennek, békesség a népnek:
– Hallod, Názáreti?
Hozzád száll az ének.

[Az ítélet]

Az ítélethozás. A bíró
belép, s az esküdtszék feláll.
Süt a nap. Valahol a Lídó
fövenyén mosolyt forr a nyár.
Itt megreped a csönd, a nyíló
szemekén átszáll a Halál.

Négyszer suhint kaszája éle.
A terem csöndes és komor.
S ők állják, mintha egy sem élne,
Húsen, mint négy ezüst szobor.
S a négy vágás finom sebére,
kivérzik négy gúnyos mosoly.

S e gúnyos görbésén a száznak
arcunk fölér és visszanez.
S egy pillanatig mind így állnak;
mert csúcspontja volt az a rész
a végtelen hiperboláknak,
amelyek íve visszavész.

(Hátrakötik a kezeit.
A hóhér a zsámolyt kirúgja.
A csigát ketten kezelik.
Az arc eltorzul, és kinyújtva
úgy ráng a test még percekig,
mint sátáni hegedűk húrja!)

Gyula teste már nem soká élt.
(Mészben a csontváz is elmállik.)
De mikor a hóhér hozzáért,
hangja kizúdult az utcákig,
süvöltve tovább: „A hazáért
és a népért mindhalálig!...”